

Pyhäkön

Lamppu

Helgedomens Lampa

*”Eikä Jumalan lamppu
ollut vielä sammunut” 1. Sam 3:3*

Suomen Luther-säätiön tiedotuslehti 4/2015

LUTERILAISIA VIRSIÄ

✍️ JUHANA POHJOLA

Mikä jää seurakunnissamme ensi kertaa vieraileville päällimmäisenä mieleen? Pitkät ja hyvin valmistellut saarnat, perheenomainen ilmapiiri, maittavat kirkkokahvit...? Itse olen usein kuulut tämän vastauksen: virrenveisuu. Seurakuntamme ovat erikokoisia ja erilaisilla lahjoilla varustettuja, mutta niitä kaikkia yhdistää sama halu laulaa Jumalan suurista teoista. Suu ei voi vaieta, kun sydän on saanut täyttyä Kristuksen lahjoista.

Lähetysshiippakunta julkaisee syksyllä Luterilaisia virsiä -kirjan. Se on monien lahjakkaiden ihmisten vuosien vapaaehtoistyön seurauksena syntynyt teos. Tämä kirja sisältää lähes kahdensadan virren kokoelman ja laajan rukouskirjan. Kirja on valtava hengellinen lahja ja aarreaitta niin seurakunnillemme kuin seurakuntalaisille. Se on tarkoitettu rikastuttamaan jumalanpalveluksiamme virsikirjan rinnalla sekä tukemaan kotien hartauselämää.

Luterilaisia virsiä -kirjan julkaisu on useastakin syystä merkittävä. Ensinnäkin se kertoo meille ja muille, keitä me olemme. Tarkastelemalla minkä tahansa kirkon tai liikkeen laulukirjaa oppii parhaiten tuntemaan, mille sydämet sykkivät siinä yhteisössä. Jos oppitunnustus on kunkin yhteisön henki ja järjestäytymismuoto sen ruumis, niin liturgia virsineen ja rukouksineen on sen sielu.

Mikä sitten on Luterilaisia virsiä -kirjan ytimessä? Vastaus on selvä: Jumalan elävä ja vaikuttava sana. Vastoin tämän ajan henkeä emme halua silotella synnin raadollisuuden ja sovinoveren tuoman armon järjestyttävää todellisuutta. Kirkkovuotta läpi kulken vesaamme siitä, miten Pyhä Henki

armonvälineiden kautta synnyttää seurakunnassa uskoa Vapahtajaan ja elämää hänen lapsenaan. Virsien kautta Pyhä Henki jatkuvasti sanallaan opettaa, varoittaa ja vahvistaa meitä.

Virsiin lisäksi kirjassa on myös Jeesuksen rukouskirja eli 150 psalmeja. Kirjan erityinen anti onkin monien ruokkivien virsien lisäksi mahdollisuus psalmien käyttöön rukoillen ja laulaen niin messuissa kuin hetkipalveluksissa.

Toiseksi Luterilaisia virsiä -kirja ilmaisee, miten Lähetysshiippakunta asemoimme itsemme. Niin virsien kuin rukousten kohdalla näkyy selvästi, että me haluamme ammentaa Kristuksen kirkon koko aarreaitasta. Kirjan nimen mukaisesti me erityisesti nostamme esiin luterilaisten isien ja äitien kallista perintöä. Sen lisäksi me uskovien yhteisestä omaisuudesta vapaasti nauttien laulamme ja rukoilemme myös muissa kristillisissä perinteissä syntyneitä mutta Jumalan sanan kanssa yhtäpitäviä tekstejä.

Tärkeää on myös huomata, miten kirjassa yhdistyvät jatkuvuus ja uutuus. Yhtäältä emme linnoitaudu vain menneeseen, mutta toisaalta emme myöskään heittäydy vain tämän hetken hengellisten suosikkilaulujen perään, joita ajan hammas ei ole testannut. Haluamme pitäytyä koeteltuun vuosituhantiseen perintöön. Tähän sävelten ja sanojen rikkaaseen maailmaan liitämme nyt kuitenkin joitakin uusia sävyjä. Erityisen ilahduttavaa on, että saamme laulaa monia seurakuntalaistemme tekemiä virsiä.

Kolmanneksi Luterilaisia virsiä -kirja kutsuu meitä hengelliseen uudistukseen. Tuntiessamme oman luontomme heikkouden tarvitsemme kai-

ken avun hengellisen elämämme hoitoon. Jumalan sana ja siitä johdettu rukouselämä tuo aina siunauksen mukanaan. Siksi parasta mitä tälle kirjalle voi tapahtua on, että se kuuluu käytössä seurakunnissamme ja kodeissamme. Millainen siunaus leviäisikään, jos jokainen meistä saisi käyttää kirjan avulla yksityisen ripin tai sairaan voitellun lahjaa. Millainen siunaus leviäisikään, jos nuoremme oppisivat kirjan avulla ulkoa laulamaan psalmeja ja virsiä. Millainen siunaus leviäisikään, jos perheenisät johtaisivat iltahartaudet kirjan evästyksin. Tämän Jumala meille arnessaan suokoon!

*Riemuitkaa, kristityt,
kiittäen laulakaa.*

Iäti Herraa, Kuningasta, palvokaa.

*Ylentäkää nyt sydämenne,
äänenne ja riemuitkaa.*

*Jumala rakkauden,
tuo tosi ihminen,
syntimme kantoi, astui
luokse istuimen.*

*Ylentäkää nyt sydämenne,
äänenne ja riemuitkaa! (LV 850)*

JUSSI HALONEN VIHITTIIN PAPIKSI HELSINGISSÄ

✍️ SAMULI SIKAVIRTA 📷 MATTI PUNKERI

Sunnuntaina 16.8. TM Jussi Halonen vihittiin pyhään paimenvirkkaan Pyhän Markuksen luterilaisen seurakunnan messussa, Helsingissä. Piispa Risto Soramies toimitti vihkimisen apostolisen järjestyksen mukaisesti, avustajinaan useita Lähetysshiippakunnan pastoreita.

Kyseessä oli Lähetysshiippakunnan ensimmäinen pappisvihkimys sunnuntaimessussa. Paikalla oli yli 200 ihmistä, jotka täyttivät Annankadun adventtikirkon ja veisasivat voimallisesti.

Jussi Halonen aloittaa osa-aikaisen työnsä toimimalla syksyn 2015 Espoon Pyhän Tuomaksen seurakunnan vs. pastorina. Tämän jälkeen hän palvelee pääkaupunkiseudun työn kehittämisessä ja uuden seurakunnan perustamisessa Vantaalle.

LÄHETYSLAPSI JA RAITIOVAUNUKUSKI

Tuoreella pastorilla on kansainvälistä kokemusta erilaisilta lähetyskentiltä. Lähetyslapsena hän oli vanhempiensa mukana Etiopiassa, ja viime vuoden hän vietti vaimonsa Jasmin Halosen kanssa Etu-Aasiassa. Kokemus on varmasti hyödyksi myös Suomen vähiten kristillisen seudun tavoitettavassa työssä.

- Miljoonan asukkaan pääkaupunkiseutu on lähetyskenttä täällä kotimaassa, dekaani Juhana Pohjola muistutti vastavihittyä ordinaatiojuhlapuheessaan.

Halonen toimi teologian opintojen-

sa aikana myös raitiovaunukuskina ja saattaa edelleen tulla vastaan kuskin kopissa yhtenä päivänä viikossa.

Ordinaatiossaarnassaan piispa Soramies vertasikin papin ja raitiovaunun kuljettajan rooleja. Kuski ja matkustaja ovat samanarvoisia ihmisinä, mutta vaunun liikkumiseen vaikuttaa ratkaisevasti, poistuuko siitä matkustaja vai kuski. Samoin pappi ja seurakuntalainen ovat samanarvoisia, mutta vain papin vastuulla on tuoda toisille pelastavat evankeliumi ja sakramentit.

JUMALAN SANAN PERUSTALLA

Vaikka uuden seurakunnan rakentaminen Vantaalle ja sen paimeneksi ryhtyminen vaatii rohkeutta ja uuden rakentamista, ei 30-vuotias Halonen tahdo lähteä tekemään varsinaisesti mitään uutta ja ihmeellistä.

- Haluan pitäytyä siihen kaikkien vanhimpaan eli Jumalan sanaan ja sitä oikein selittäviin luterilaisiin tunnustuskirjoihin, Halonen totesi kiitospuheessaan.

Tervetuloa Luterilaisia virsiä -kirjan julkistamisjuhlaan 5.9.2015! Juhlaa vietetään Koinonia-keskuksessa, Helsingissä (Kalevankatu 53) klo 15. Ohjelmassa virrenveisuuta, musiikkiesityksiä, juhlakahvit ja päätteeksi kompletorio.

Juhlan jälkeen kirjaa saa ostaa hintaan 20€/kpl, 35€/2kpl. Virsi- ja rukouskirjaa voi ostaa myös seurakuntien kirjapöydiltä ja tilata kansliasta (kanslia@lhpk.fi, 050 5225 855).

Sisällys 4/2015

- 2 Pääkirjoitus
- 3 Uutisia
- 4 Pekka Puustinen: Sana ei koskaan tyhjänä palaa
- 6 Miksi messussa lauletaan virsiä?
- 8 Liikettä kirkkosalissa, osa 2
- 9 Seurakunta sairastuoteella
- 10 Jeesuksen luokse aina tulla saan

- 11 Psalmien rukoileminen
 - 12 "Den nya sången", Del I
 - 14 Liturgista ja kevyttä musiikkia samassa pappilassa?
 - 15 Hartaus
 - 16 Musiikki on kuin hengitystä
- Kannen kuva: Gaudenzio Ferrari: Musisoivat enkelit

PEKKA PUUSTINEN: SANA EI KOSKAAN TYHJÄNÄ PALAA

☞ KARI PUUSTINEN

Riippumatto on viime helatorstaina Lähetysshiippakunnan paimeneksi Oulussa ordinoidun Pekka Puustisen lempipaikka. Kuopion Saaristokaupungin kauniin omakotitalon terassille viritettynä se on hiljentymisen paikka varsinkin, kun lapset ovat koulussa tai ainakin sisällä eivätkä pelaamassa jalkapalloa terassin kaide maalina.

Saapuessani tämän kesän keskiviikkona haastattelemaan Pekkaa, pojat olivat tempautuneet videopelien maailmaan. Johannes pelasi sängyssään älypuhelinpeliiä hartiat kyyryssä ja Markus läppärillä Sivilisaatio-peliä. Markus oli juuri perustanut kaupungin jäätikölle, mistä isä oli hieman huolissaan. Päätettiin yhdessä, että ruokahuollon varmistamiseksi rakennetaan viljasiilo, ja Markus uppoutui taas pelinrakennukseen.

Ajattelin, että tämmöinenkö meidän uusi pastori onkin. Vaikka isä on kotona, lapset pelaavat koko ajan tietokonepelejä. Pian ajatukseni oikenevat kun Pekka kertoi, että videopeliäika on rajoitettu kahteen tunnin mittaiseen kertaan viikossa, ja ne sattuvat nyt sopivasti rauhoittamaan haastattelutuokiotamme.

PERHEEN YHTEINEN AIKA ON TÄRKEÄÄ

Puustisen perhe viettää paljon aikaa yhdessä. Osin tästä syystä lasten kuljetusta vaativia harrastuksia on yritetty rajata yhteen per lapsi. Kaikki lapset käyvät Kuopion kristillistä koulua, jossa lasten on mahdollis-

ta jäädä koulun jälkeen iltapäiväkerhoon aina 16:een saakka. Näin lasten koulu- kyyditys hoituu työmatkan yhteydessä.

Perheen varhasteini, Martta, 12, on ”heppahullu”. Musiikki ja varsinkin laulu on toinen tärkeä harrastus – muiden seurakuntalaisten iloksi. Seurakunnan messussa Martan heleä, reipas ja kaunis veisuu innostaa muitakin laulamaan. Johannes, 10, taas voimistelee Kuopion Voimistelu-Veikoissa. Isä-Pekan Facebookissa jakamia Johanneksen takaperinvoltteja ovat muutkin päässeet ihastelemaan. Nuorimmainen toiselle luokalle siirtyvä ”yhteiskuntasuunnittelija”, Markus, 8, aloittaa syksyllä pianon soiton Kuopion konservatoriossa. Tutkijana Itä-Suomen yliopiston sosiaali- ja terveysjohtamisen laitoksella tällä hetkellä työskentelevä perheen äiti, Alisa, viimeistelee työn ohessa myös omaa väitöskirjaansa.

Pekka arvostaa suures- ti vapaa-aikaa perheen ja lasten kanssa. Arki on hyvin järjestetty, kun vanhemmat hoitavat vuoroviikoin ruoka- ja siivoustyöt. Perhe kokoontuu iltaisin yhteiselle päivälliselle, ja iltahartaus on kuulunut perheen tärkeisiin yhteisiin hetkiin jo kymmenisen vuotta. Sunnuntaisin suunnistetaan tietenkin koko perheellä messuun, jos se vain suinkin on mahdollista. ”Varjele tapaa, niin tapa varjelee sinua.”

RAAMATTUA LUKIESSA ”KOLAHTI”

Pekan oma lapsuus Viita- saarella oli hengellisessä

mielessä hyvin samanlainen kuin suurimmalla osalla suomalaisista. Kasteen jälkeen kosketus seurakuntaan säilyi lähinnä seurakunnan kerhossa, jouluaamun kirkkoreissuilla ja rippikoulu- sa. Lukioaikaa Pekka piti itsensä sivistämisenä, joka huipentui ylioppilaaksit- ulon lisäksi jo aiemmin kolmannella luokalla päätökseen lukea kaksi suomalais- ten suurteosta, Kalevala ja Raamattu.

- Kalevala oli ihan OK, mutta Raamattu oli se oikea suurteos. Aloitin lukemisen järjestelmällisesti Vanhas- ta testamentista ja pääsinkin Aikakirjojen sukuluetteloi- hin saakka. Sitten kyllästyin ja hyppäsin suoraan Uuteen testamenttiin, jota lukiessa ”kolahti”. Houkutteleva sanan lukemiseen itsensä sivistämisen varjolla oli ovela veto Jumalalta, Pekka virnistää ja jatkaa:

- Raamattua lukiessa toteutui nimittäin sanonta: ”Sana ei koskaan tyhjänä palaa”. Halusin tietää lisää ja hakeuduin seurakunnan raamattupiiriin.

Raamattupiiri syvensi sanan tuntemista ja samalla tutustutti Pekan myös tulevaan vaimoonsa Alisaan. Vuonna 1997 molemmat pääsivät opiskelemaan Kuopioon, Alisa sosiaalipsykologiaa ja Pekka lääketiedettä. Hengellinen elämä jatkui OPKO:ssa, ja naimisiin pari meni seuraavana vuonna.

- Koska OPKO ei ole seurakunta, kävimme lisäksi Puijon seurakunnan messuissa. Siellä opimme tuntemaan papit, mutta muihin seurakuntalaisiin oli vaikeaa saada yhteyttä. Sinällään

koimme messussa käynnin tärkeäksi, mutta se, että aina piti jännittää, millaista ope- tusta saarnassa tulee, alkoi häiritä.

SEURAKUNNAN OLEMUS AUKENI AUSTRALIASSA

Puustiset viettivät vuoden 2001 Australiassa. Siellä he olivat mukana pienessä luterilaisessa seurakunnassa, jossa sadasta jäsenestä 70 kävi joka sunnuntai messussa.

- Oli aivan mahtavaa huomata seurakuntalaisten välinen yhteys Herrassa ja se, että seurakunta syntyy heistä, jotka kokoontuvat yhteisen ehtoollispöydän äärelle. Suomessa kymmenien tuhansien jäsenen seurakuntien messuissa käy vähemmän ihmisiä kuin siellä kävi. Täällä asunnon sijainti määrittää seurakunnan eikä se, ketkä haluavat tähän ehtoollispöytänsä käydä. Se häiritsee aivan hirveästi, koska juuri jumalanpalvelusyhteyden pitäisi luoda seurakunta.

- Seurakunnan tulisi olla diakoninen yhteisö, jossa pidetään toisistamme huolta, ja silloin täytyy myös tuntea toisemme. Seurakunta ja kirkko on Kristuksen ruumis.

LÄÄKÄRISTÄ PASTORIKSI

Ajatus teologian opiskelusta tuli keväällä 2012, jolloin Pekka toimi Suomen Terveystalon Kuopion yksikönjohtajana. Sitä ennen hän oli toiminut Viitasaarella terveyskeskuslääkärinä ja vapaa-ajalla harrastanut kunnallispolitiikkaa aina kaupunginhallituksen puheenjohtajuuteen saakka.

”Maton keinuessa lukeminen on helppoa ja tekstiin myös jotenkin syventyy silloin paremmin. Jonkun saarnankin olen ’keinuut’”, Pekka tuumii lempipaikassaan.

- Lääkäriin ja johtajan työ oli todella mielekästä, mutta samalla kutsumus pastorin työhön alkoi kasvaa. Halusin päästä tekemään työtä sellaisten asioiden kanssa, joilla on vaikutusta siihen, missä ihminen viettää iankaikkisen elämänsä. Aloitin teologian opinnot avoimessa yliopistossa ja pääsin seuraavana vuonna Itä-Suomen yliopiston teologian maisteriohjelmaan. Keskusteltuani esimieheni kanssa jätin yksikönjohtajan työt ja palasin koululääkäriksi, jota työtä teen osa-aikaisesti. Pro gradu ja koko tutkinto on nyt loppusilausta vaille valmis.

- Yhtä aikaa maisteriopintojen ohella olen ollut

myös Lähetysshiippakunnan omissa pastoraalikoulutuksissa, mikä on aivan mahtava yhdistelmä. Olen päässyt jyvälle muun muassa siitä, missä Suomen hengellisessä kentässä tällä hetkellä menään. Yli 1000 vuotta valtio ja kirkko ovat olleet yhdessä, mutta nyt on menossa iso muutos. Parinkymmenen vuoden päästä kansankirkkomme on aivan erilainen kuin nyt.

- On ollut iso viisaus, että Lähetysshiippakuntamme on alusta asti lähtenyt siitä, että seurakunnan muodostavat seurakuntalaiset ja he myös maksavat papin palkan vapaaehtoisilla lahjoituksilla. On luonnollista, että pastori ja hänen per-

heenjäsenensä käyvät myös vapaa-ajallaan kirkossa ja tulevat silloin itsekkin ruokituiksi Kristuksesta.

TÄRKEINTÄ ON USKOLLISUUS SANALLE

Pekka kuvailee itseään ”armonvälinemieheksi”. Hän korostaa, että pelastava usko syntyy armonvälineitä käyttämällä.

- Kristinusko ja kirkko ovat siksi, että täällä kuolla. Mutta kuollaanko uskossa Kristukseen? Mistä sellainen usko syntyy? Ei Pyhä Henki puhaltele mistä tahansa, vaan kasteen, ehtoollisen ja sananjulistuksen kautta.

- Koska Jumalan sana synnyttää ihmisessä uskon,

ei meillä ole oikeutta mennä tätä selvää todistusta silpomaan. Olemme velvollisia noudattamaan sanaa, eikä ottaa siitä vain itselle mie-luiset asiat vaikkapa seurakunnan järjestäytymisestä tai pastorin sukupuolesta, vaikka se tuntuisi omasta mielestä kuinka epäkorrektilta. Kirkon opin ylin määrittäjä on aina Raamattu. Minulle olisi mahdotonta toimia semmoisessa kirkossa, jossa en voisi sitoutua 100-prosenttisesti Raamattuun, Pekka tuumaa.

- Kirkoissa lasketaan usein, kuinka monta henkeä tilaisuuksissa käy. Sitä on turha laskea niin kauan, kuin seurakunnan messussa käy yksi henki – nimittäin Pyhä Henki. Tämän perusajatuksen on oltava kirkkaana mielessä, eikä kasvu viime kädessä ole meidän käsissämme. Olemme iloisia jokaisesta kävijästä ja toivomme, että seurakuntamme olisi mahdollisimman monen koti, johon olisi helppoa kutsua ihmisiä. Pääasiallinen tehtävämme on toimia uskollisena sanalle.

Minkälaiset odotukset sitten pastorin työstä Pekalla ovat?

- Tässä vaiheessa on sovittu, että pidän messun kerran kuussa Kuopiossa ja Joensuussa, minkä lisäksi luonnollisesti palvelen seurakuntalaisia mielelläni kaikissa paimenen tehtävissä. Tavoitteena on avustavana pastorina tukea seurakunnan päävastuullisten pastorien työtä. Messuun valmistautuminen vaatii työtä ja ponnisteluja, mutta itse messupäivä on minulle pelkkää juhlaa, tiivistää uramuutokseensa ilmiselvän tyytyväinen Pekka.

Seurakuntalaisen on vaikea olla huomaamatta sitä iloa, mikä miehestä loistaa armonvälineitä jakaessaan.

MIKSI MESSUSSA LAULETAAN VIRSIÄ?

☞ LASSE ERKKILÄ, DU, KANTTORI

Messun kokonaisuudesta virsilaulu muodostaa sanan ohella ajallisesti mitattuna merkittävän osan. Messuun osallistujalle virrestä on tullut itsestäänselvyys, mutta virren sisältö (niin teksti kuin musiikillinen muoto) saattavat herättää meissä kysymyksiä. Miksi messussa käytetään pääsääntöisesti virsiä?

MILLAISEEN MAASTOON VIRSI MESSUSSA SIOJITTUU?

Luterilaisen liturgiamme juuret ovat Uuden testamentin ja varhaisen kirkon perinnössä, joka puolestaan nojaa Vanhan testamentin jumalanpalveluskäytäntöihin, joita myös Jeesus seurasi. Jeesuksen ateriayhteys syntisten kanssa antaa kristilliselle jumalanpalvelukselle mallin, johon kuuluu opetus ja ateriointi.

Jumala itse kutsuu ja kokoaa armossaan ihmisiä yhteyteensä. Jumala puhuu meille sanassaan ja kutsuu meidät aterialleen. Pyhällä ehtoollisellaan Kristus antaa meille leivässä ja viinissä todellisen ruumiinsa ja verensä syntien anteeksiantamiseksi. Kristus liittää meidät itseensä ja hänessä tulemme liitetyiksi seurakunnan yhteyteen. (Messuopas)

Messussa liikumme syvällisesti elämän ja kuoleman perusasioiden äärellä. Syntinen saa syntinsä anteeksi. Saamme hengellistä ruokaa ja voimaa elämäämme. Messussa on läsnä pyhä, kaikkitietävä, kaikkivoip ja rakastava Pyhä Kolmi-

naisuus, Isä, Poika ja Pyhä Henki. Messussa huudamme avuksi Pyhää Henkeä ohjaamaan sanan ymmärtämistä sekä rukouksiamme. Pyhä salaisuus huipentuu ehtoollisosan Sanctus-hymnissä (jossa laulamamme tekstin mukaan ovat läsnä enkelit ja kaikki pyhät, siis esimerkiksi profeetat ja kaikki uskossa poisnukkuneet rakkaimpamme) sekä luonnollisesti ehtoollisen sakramentissa.

Messun rakenteen kantava voima on dialogisuus. Jo alkusiunauksessa seurakunta vastaa liturgin kehoitukseen. Sanaosassa jokaiseen lukukappaleeseen vastataan pääsääntöisesti virrellä, evankeliumiin ja siihen liittyvään saarnaan uskontunnustuksella ja kaikkiin rukouksiin seurakunnan laulamalla aamenella.

Pidämme luonnollisena asiana, että liturgin ja saarnaajan ilmaisu tukee messun sisältöä. Se auttaa seurakuntalaista elämään todeksi kuulemaansa.

Edellä mainituista näkökulmista seuraa, että käytettävän musiikin – erityisesti laulujen – on koko olemukseltaan, niin tekstiltään kuin musiikilliselta ilmaisultaan, liitettävä messun sisältöön. Kullakin virrellä on oma liturginen tehtävänsä, joka kuljettaa messua eteenpäin. Virret ovat siis osa messun sisällöllistä ydintä.

SEURAKUNTALAULUN JUURISTA

Jo kristillinen alkuseurakunta tunsi laulun merkityksen yhteisissä kokoon-

tumisissa. Kaksi Uuden testamentin kohtaa kertovat seurakuntalaulusta: *Antakaa Kristuksen sanan asua runsaana keskuudessanne. Opettakaa ja neuvokaa toisianne kaikella viisaudella ja laulakaa kiitollisin mielin Jumalalle psalmeja, ylistysvirsiä ja hengellisiä lauluja.* (Kol. 3:16) sekä: *Veisatkaa yhdessä psalmeja, ylistysvirsiä ja hengellisiä lauluja, soittakaa ja laulakaa täydestä sydäimestä Herralle ja kiittäkää aina ja kaikesta Jumalaa, Isää, meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen nimessä.* (Ef. 5:19-20)

Psalmien kirjaa pidetään ensimmäisenä kristillisen kirkon ”virsikirjana”, myös virsien sisällöllisenä esikuvana. Psalmeista on syntynyt monia virsiä, esimerkiksi Lutherin muokkaama virsi Jumala omi linnamme (Psalmin 46 pohjalta).

Ylistysvirret viittaavat useisiin raamatussa esiintyviin kiitoslauluihin. Vanhasta testamentista löytyy esimerkiksi Mooseksen virsi, joka laulettiin meren ylitykseen liittyvän ihmeen jälkeen: *Silloin Moses ja israelilaiset lauloivat Herralle tämän ylistyslaulun: - Minä laulan ylistystä Herralle, hän on mahtava ja suuri, hevoset ja miehet hän mereen suisti! Herra on minun väkeni ja voimani, hän pelasti minut. Hän on minun Jumalani, häntä minä ylistän, minun isieni Jumala, hänen kunniaansa minä laulan.* (2. Moos. 15:1-2). Uuden testamentin tärkeät ylistysvirret ovat Enkelien laulu jouluyönä

(Luuk. 2:13-14, joka lauletaan messun Kunnia –osassa ennen kiitosvirttä) sekä Marian (Luuk. 1:46-55), Sakariaan (Luuk. 1:68-79) ja Simeonin (Luuk. 2:29-32) kiitoslaulut, jotka kaikki tulivat jo hyvin varhain jumalanpalveluskäyttöön.

Hengelliset laulut liittyvät taas vapaampaan runouteen, jota syntyi seurakunnan omassa piirissä osittain Hengen vaikutuksesta, osittain ajassa ilmenneen antiikin maallisen runouden saadessa hengellistä sisältöä (oodit). Tämä hengellisen laulun alue on paisunut historian saatossa laajimmaksi virsilähteeksi. Vapaan seurakuntalaulun isänä pidetään piispa Ambrosiusta (n. 340-397). Häneltä on säilynyt virsikirjaamme tuttu jouluvirsi ”Jeesus Kristus meille nyt” (VK 16) ja ilta-virsi ”Isämme, kiitos päivästä” (VK 549).

USKONPUHDISTUS – KÄÄNNEKOHTA VIRSILAULUSSA

Virren käytössä tuli virsihistoriassa täydellinen käänös 1500-luvulla. Katolinen kirkko oli karkottanut jumalanpalveluksesta seurakunnan yhteislaulun monen sadan vuoden ajaksi. Lähes kaikki messussa tapahtuva laulaminen oli nimittäin toteutunut papiston ja kuorojen toimesta – kaiken lisäksi latinaksi riippumatta siitä, mitä kieltä kansa puhui.

Uskonpuhdistuksen seurauksena kansankielisestä seurakuntavirrestä tuli jumalanpalvelusmusiikin päämuoto. Lutherilla oli kui-

tenkin pulaa virsiteksteistä ja melodioista. Vuotta 1524 voidaan pitää luterilaisen virren syntymävuotena, kun hän kirjoitti hovisaarnaaja Spalatinille: ”Suunnitelmani on profeettojen ja vanhojen kirkkoisien esimerkin mukaan tehdä kansalle äidinkieliä psalmeja, siis hengellisiä lauluja, jotta Jumalan sana asuisi lauluina-kin kansojen keskuudessa.” Malliksi hän kehotti ottamaan Raamatun psalmit.

Luther siis piti tärkeänä, että seurakunta voi ilmaista laulamalla omalla äidinkielellään uskon keskeisiä sisältöjä. Mutta ei vain ilmaista, vaan myös oppia virsien myötä kristinuskosta keskeisiä asioita. Hän itse kirjoitti psalmivirsiä ja katekismusvirsiä sekä käänsi latinankielisiä lauluja kansankielelle. Tästä lähti liikkeelle kansankielisen virsilaulun nousukausi, joka jatkuu edelleen.

Musiikkia rakastava ja ymmärtävä Luther myös tiesi, että laulettu sana syöpyy syvälle ihmisen mie-

leen. Nykyään tiedämme, että dementoitunut vanhus saattaa pystyä yhtymään tuttuun virteen, vaikka ei kykene ilmaisemaan asiaansa puhumalla.

Reformaation jälkeisen ajan virsirunoilijat (esim. Johann Heermann ja Paul Gerhardt) ovat jättäneet rikkaan perinnön luterilaiseen jumalanpalveluselämään.

VIRREN TEHTÄVIÄ MESSUSSA

Seurakuntalaulu liittyi siis oleellisena osana varhaiskristilliseen jumalanpalvelukseen. Yhteinen laulaminen palveli jo alkuvaiheessa koko yhteisöä, koolla olevaa seurakuntaa. Kyseessä oli yksityisten kirkon jäsenten osallistuminen Kristuksen ruumiin rakentamiseen. Uskonpuhdistus elvytti ja vahvisti yhteisen seurakuntalaulun elimelliseksi osaksi messun liturgista sisältöä.

Messun yhteinen virsi antaa mahdollisuuden yhdessä rukoilemiseen ja kiittämiseen. Tunnustamme virsillämme syntisyyt-

tämme, mutta myös rohkaisemme itseämme ja toisiamme luottamaan Jumalan armoon. Kannamme tarpeitamme Jumalan eteen ja ilmaisemme olevamme riippuvaisia yksin Hänestä. Jumalan lahjojen ymmärtäminen synnyttää meissä kiitosvirren, johon laullinen ilmaisu antaa syvällisen ja vaikuttavan ulottuvuuden.

Virsisä tunnustamme yhteistä uskoamme toisillemme, usein myös ulkopuolisille. Virret vaikuttavat uskonkäsityksemme vahvistumiseen aivan niin kuin Lutherin tavoite olikin.

Lisäksi pitäisi kirjoittaa monista ulottuvuuksista, jotka liittyvät hyvän musiikin positiivisiin vaikutuksiin, tekstin ja virsimelodian merkityksestä yhdessä laulamiseen sekä musiikin esteettisestä vaikutuksesta messun kokonaisuuden syntyyn. Virret vaikuttavat meihin hyvin monella tasolla.

Virsikirja ei ole koskaan syntynyt helpolla tavalla. Yksittäisen hengellisen lau-

lun pääsy virren asemaan on kulkenut monen ahjon läpi. Taustalla on teologista ja musiikillista pohdintaa sekä koolla olevan seurakuntayhteisön näky yhteisestä laullisesta ilmaisusta. Virsikirja elää aina jännitteisessä suhteessa omaan aikaansa. Siksi virsikirjat muuttuvat ja lisäksi virsikirja on paljon muutakin kuin vain messussa käytettävä laulukirja. Monille se on henkilökohtainen rukouskirja. Kirkolliset toimitukset ja monet muut aihepiirit vaativat omat virtensä. Nämä asiat muodostavat oman haasteen virren käytölle messussa.

Laulava seurakunta on yksi kirkon tuntomerkeistä. Kirkkoisä Augustinus ilmaisee hengellisen laulun merkityksen sanoilla ”Bis orat, qui cantat” (joka laulaa, rukoilee kahdesti). Ehkä juuri tässä piilee eräs tärkeä vastaus otsikkomme kysymykseen.

LIKETTÄ KIRKKOSALISSA, OSA 2

≡ HARRI HUOVINEN

Mistä messun liturgiset eleet ja liikkeet ovat peräisin? Mitä ne merkitsevät? Viime osassa (Pyhäkön Lamppu 3/2015) tarkastelimme ristisaattoa ja seisomista. Tässä osassa pohdimme polvistumisen ja kumartamisen merkitystä sekä liikkeiden merkitystä yleensä.

POLVISTUMINEN

Kristillisen kirkon liturgisiin eleisiin kuului jo varhain tapa polvistua. Varhaisessa kirkossa polvistumisen ymmärrettiin symboloivan nöyrymistä Jumalan edessä. Tätä perusteltiin apostolin sanoilla: *Sentähden minä notkistan polveni Isän edessä, josta kaikki, millä isä on, taivaissa ja maan päällä, saa nimensä* (Ef. 3:14-15) sekä: *kaikkien polvien pitää Jeesuksen nimeen notkistuman, sekä niitten, jotka taivaissa ovat, että niitten, jotka maan päällä ovat, ja niitten, jotka maan alla ovat* (Fil. 2:10). Käytännössä seurakunta lausui esimerkiksi synnintunnustuksen usein polvistuneena.

Meidänkin seurakunnissamme messua toimittavan pastorin eleisiin kuuluu polvistuminen rukoukseen sekä lyhyempi polvien notkistaminen esimerkiksi ehtoollisliturgian aikana. Myös seurakuntalaiset voivat hyvin polvistua, esimerkiksi juuri synnintunnustuksen ajaksi. Lisäksi kirkonpenkissä polvistuminen ehtoollisen asettusajon aikana voi omalta osaltaan muistuttaa kauniilla tavalla, että alttarin sakramentissa Herran Kristuksen ruumis ja veri ovat todellisesti läsnä.

KUMARTAMINEN

Messussa voi nähdä pastorien ja toisinaan myös joidenkin seurakuntalaisten kumartavan tietyin väliajoin. Tällä ilmaistaan kunnioitusta läsnä olevaa

Herraa kohtaan. Mutta missä ja milloin kirkossa on tapana kumartaa? Koska alttari symboloi Kristuksen läsnäoloa seurakunnan keskellä, on kauan tapa, että alttarin eteen tultaessa taikka sen edestä kuljettaessa pysähdytään ja kumarretaan. Lisäksi jotkut kristityt tapaavat kirkkoon tullessaan sekä sieltä lähtiessään pysähtyä ovelta kumartamaan alttaria kohti. Tunnettu tapa on kumartaa kevyesti myös silloin, kun messun alku- tai loppuprosessiossa

kee oman penkin ohitse.

Toiseksi messun aikana kumarretaan usein myös silloin, kun liturgisissa lauluissa tai uskontunnustuksessa lausutaan Jeesuksen Kristuksen taikka kolmiyhteisen Jumalan nimi. Tähän liittyen Luther kirjoittaa: *Jumalan nimeä näet on kunnioitettava eikä sitä milloinkaan saa mainita kiitoksetta ja ylistyksettä. Tällainen tapa on sekin eräänlaista kunnioittamista ja arvossapitämistä. Niinhän on meidän tapanamme maallisessa elämässä, kuningasten tahi ruhtinasten nimiä mainitessamme tehdä se kunnioittavien liikkein, kumartaen ja polvia notkis-*

taen. Paljon suuremmalla syyllä pitää meidän Jumalasta puhuessamme notkistaa sydämemme polvet ja mainita Jumalan nimeä kiitollisuudella ja mitä suurimmalla kunnioituksella. (WA 40 I, 100)

ULKOISET ELEET

PALVELEVAT SISÄLTÖÄ

Liturgisista eleistä ei tarvitse tehdä mitään suurempaa numeroa. Esimerkiksi kumarrettaessa arvokas, mutta kevyt liike riittänee. Ulkoiset eleet eivät myöskään ole sinänsä välttämättömiä. Jos penkkien välissä ei ole tarvittavaa tilaa polvistumiselle tai jalka on kipeä, on parempi rukoilla ja ylistää Jumalaa istuen kuin pakottaa itsensä polvistumaan taikka seisomaan. Lienee myös parempi ”kumartaa sisimmässään” kuin tehdä ruumiin kielellä hurskaita eleitä pysyen kuitenkin sydämessään välinpitämättömänä.

Toisaalta juuri näillä ulkoisilla liturgisilla eleillä kristitty voi opettaa itselleen oikeaa sisäistä asennetta; ruumiin kieli voi opettaa myös sydäntä. Lisäksi seurakunta voi liturgisilla eleillä yhdessä puhua toisilleen Jumalan suuruudesta sekä kunnioituksesta Hänen pyhää nimeään kohtaan.

Tämä kaikki nousee siitä ihmeellisestä evankeliumista, että koko maailman syntien tähden kärsinyt Herran palvelija ja kuoleman voittaja Jeesus Kristus on sanassaan ja sakramenteissaan todellisesti läsnä seurakuntansa keskellä. Hän on suuri Pääliturgi, joka palvelee omiaan – rakasta omaisuuskansaansa – armonvälineissään, tuoden heille pelastuksen lahjat korvin, suin ja sydämin vastaanotettaviksi. Saakoon tämä evankeliumi aina olla seurakunnan kaiken liturgisen elämän keskuksessa ja sen lähteenä!

SEURAKUNTA SAIRASVUOTEELLA

≡ MARKUS NIEMINEN

Kristuksen seurakunta kokoontuu viikosta toiseen Jumalan hyvien lahjojen äärelle kuulemaan evankeliumin saarnaa ja nauttimaan Kristuksen ruumiin ja veren ehtoollisen sakramentissa syntiensä anteeksiantamukseksi. Viikko viikon jälkeen armoa tarvitsevien joukko kokoontuu aina uudelleen saman Jeesuksen hoidettaviksi. Ehtoollispöydän salaisuus ulottuu ajan ja iäisyyden rajan yli. Kilvoitteleva seurakunta ja riemuitseva perille päässeiden joukko tulevat yhdeksi saman Herransa yhteydessä.

Aina ei kuitenkaan tule ajatella, että ehtoollisyhteys on jo täällä ajassa laajempi käsite kuin se saman alttarikaiteen ääreen kokoontuva joukko, jonka Kristus ravitsee ja suntio kirkkosalin takaosasta tarkasti laskee. Enkä tarkoita nyt ainoastaan toisten alttarien äärelle kokoontuvia laumoja, jotka jakavat saman yhteisen uskon. Kristus itse sanoo Matteuksen evankeliumissa: ”minä sairastin” ja: ”minä olin vankeudessa” (Matt. 25:36). Osa Kristuksen ruumiin jäsenistä on joka sunnuntai erilaisten elämäntilanteiden johdosta sidottuina paikkoihin, joista he eivät voi lähteä seurakunnan yhteiseen kokoukseen, vaikka haluaisivat.

Joku on sidottu sairastuoteensa vaivoihin. Toinen joutuu raskauden tähden olemaan paikallaan sängyssä ennen aikaisten supistusten johdosta. Kolmas toipuu leikkauksesta ja neljäs asuu pysyvästi laitoksessa vanhuuden vaivojen ja muistisairauden johdosta. Viides elää hiljaista eloa kotona masennuksen lyömänä, kuudes pelkää ihmisiä ja sulkeutuu siksi kotiinsa. Syyt ja tilanteet vaihtelevat, mutta aina osa Kristuksen armoa kipeästi kaipaavista seurakunnan jäsenistä joutuu sunnuntaiaamuna jäämään paikalleen – toisen vyöttämänä ja viemänä sinne, minne ei tahtonut mennä.

SAIRAAAN EHTOOLLISTA SAA ROHKEASTI PYYTÄÄ

Markuksen evankeliumi kuvaa meille, mitä Jaakob, Johannes ja Andreas tekivät Siimonin anopin maassa sairaana kuumeessa: ”He puhuivat hänestä Jeesukselle” (Mark. 1:30). Samoin Martta ja Maria kertoivat veljettään Lasarukselle: ”Herra, katso, se, joka on sinulle rakas, sairastaa” (Joh. 11:3). Näiden pyyntöjen vetämänä Kristus saapui Pietarin anopin sairastuoteelle ja Lasaruksen haudalle tuoden armonsa ja apunsa.

Sairaana ehtoollisessa on kyse siitä, että Kristus ja hänen apunsa tuodaan niiden luokse, jotka itse eivät kykene tai voi messuun saapua. Yhteydenoton pastorille voi tehdä sairas itse tai hänen läheisensä tai kuka tahansa, joka on tilanteesta selvillä. Asiaa ei kannata laisinkaan jännittää tai viivyttellä. Kysy vain läheiseltä: ”haluaisitko sinä saada ehtoollisen avuksi hädässäsi?”

Lähetysshiippakunnan pastorit tuovat mielellään ja ilolla Kristuksen hyvät lahjat sinne, missä niitä kaivataan ja tarvitaan. Tilanne on luonnollinen ja pastorien työssä ihan tavallinen. Usein pastori ei vain tiedä, kuka paikalleen sidottu kaipaa päästä ehtoollisyhteyteen. Siksi seurakunnan jäsenten tulee toimia viestinviejinä.

Lähes jokainen meistä on jossakin vaiheessa elämäänsä rajoitettu lähtökseen messuun. Joskus se voit olla

sinä itse ja silloin messun on voitava tulla sinun luoksesi. Silloin pastori saa tuoda todellisesti läsnä olevan Kristuksen ja hänen armonsa sinun hätäsi keskelle.

DIAKONIAN OPETTELUA TARVITAAN

Myös toiset sisaret ja veljet saapuvat mielellään tervehtimään sairaalassa tai laitoksessa olevaa. Osassa Lähetysshiippakunnan seurakuntia on jo nimettyä diakoniavastuuhenkilöitä tai diakoniarhmiä perustettuna. Lopuisakin asiaa kannattaa miettiä ja ottaa yhteisesti puheeksi.

Vaikka erityistä diakoniarhmiä ei vielä olisi seurakunnassasi perustettu, asiaa kannattaa jo opetella. Esimerkiksi sunnuntaina messun jälkeen on hyvä lähteä kirkkokahveilta pienellä joukolla vuodeosastolle tai laitokseen laulamaan muutama virsi ja jakamaan Raamatun sanan paikka niille, jotka eivät kyseisenä sunnuntaina päässeet mukaan messuun. Näin Kristuksen rakkaus ja huolenpito saavat jalkautua Jumalan tarkoitamalla tavalla ja koko ruumis pysyy ravittuna. Tällaista seurakunnan tervehdyskäyntiä saa myös pyytää itselleen tai läheiselleen ottamalla yhteyttä pastoriin tai diakoniatyön vastaavaan seurakunnassa.

Seurakunnan hoiva ja huolenpito heikoimpia jäseniään kohtaan on, paitsi raamatullista, myös siunaukseksi koko seurakunnalle. *Silmä ei saata sanoa kädelle: 'En tarvitse sinua', eikä myöskään pää jaloille: 'En tarvitse teitä'.* Päinvastoin ne ruumiin jäsenet, jotka näyttävät olevan heikoimpia, ovat välttämättömiä. (...) Jumala on liittänyt ruumiin yhteen niin, että antoi halvempiarvoiselle suuremman kunnian. (1. Kor. 12:21-22, 24) Jumalan silmät ja sydän muistavat kyllä sairaan, vanhuksen, masentuneen ja köyhän. Näkevähän sinun silmäsi samalla tavalla?

JEESUKSEN LUOKSE AINA TULLA SAAN

ANNELI VAAHTORANTA

Olen saanut olla kanttorivastaavana palvelemissa Porin Sakkeuksen seurakuntaa messutoiminnan aloittamisesta, vuodesta 2007, lähtien. Olen koulutukseltani diplomipianisti ja työkseni opetan Rauman musiikkiopistossa pianonsoittoa. Perheeseeni kuuluvat sellistipuolisoni Vesa ja neljä jo aikuista lasta, kaksi vävyä ja kaksi pientä tyttärendoikkaa. Luterilaisten virsien toimituskuntaan – virsikomiteaan – olen kuulunut vuoden 2012 alusta alkaen.

RAKKAAT VIRRET

Virret ovat aina kuuluneet elämään; jo äidin opettama iltarukous oli lasten virsi Jeesus, lasten auttaja. Virret kuuluivat kouluun, kotiin ja tietysti jumalanpalvelukseen. Seurakunnan laulamatt virret ovat varmasti syvimpiä musiikillisia elämyksiäni jo ennen kouluikää. Monet virsirunot opin ulkoa jo alakouluikäisenä. Olen huomannut virsien sanoman auenneen ymmärrykselle vasta paljon myöhemmin tuttuujen säkeiden muistuksessa mieleen eri tilanteissa. Samoin kuin Raamatun jakkeet, virsien sanat tuovat tukea ja lohtua arjen keskellä.

Tutustuin jo vuosia sitten muusikkoystävänä säveltämään melodiaan nimeltä Iltavirsi. Sanoja ei ollut, mutta virren turvallisen luottavainen sävelmä puhutteli jos sellaisenaan. Kun Luterilaisiin virsiin kaivattiin lasten virsiä, ajattelin Iltavir-

ren melodian sopivan siihen tarkoitukseen hyvin. Sävelmä saattaa aluksi tuntua vaikealta, mutta melodian kaunis musiikillinen kaari palkitsee opettelun vaivan.

Sanojen sorvaaminen vaati tottumattomalta runoilijalta paljon aikaa ja rukousta. Huomasin miettiväni sopivia säkeitä milloin istuessani linja-autossa työmatkalla, milloin yöllä herätessäni. Tavoitteenani oli luoda runo, joka sopisi lasten suuhun ja olisi helposti ymmärrettävä. Myös luterilaisuus oli tärkeä tekijä; virressä tuli olla uskomme ja elämämme tärkeimmät asiat kasteesta iankaikkisuuteen.

VIRSI LAPSILLE

”Jeesuksen luokse” on siis syntynyt lasten virreksi. Sen sanoma on totta myös meille vanhemmille tämän kovan maailman keskellä. Jo kasteessa olemme syntyneet Jumalan lapsiksi ja saamme aina palata Jeesuksen turviin luottaen Hänen rakkauteensa meitä vajavaisia syntisiä kohtaan. Saamme tuoda pelkomme ja epäilymme Jeesukselle. Saamme uskoa suojelusenkeiden varjelukseen, Pyhän Hengen ja Raamatun sanan johdatukseen. Ja Jeesuksen esirukoukset kantavat meitä matkallamme kohti taivaallista kotia.

Kun lapsi ei vielä osaa lukea, hänen pitää opetella kuulemansa ulkoa. Tässä virressä jokainen säkeistö alkaa samoilla sanoilla. Ne on helppo oppia muis-

koon myös kaikissa vaiheissa elämämme suunta: Jeesuksen luokse!

1. Jeesuksen luokse aina tulla saan, uskoen ja luottaen: Jeesus rakastaa. Kasteessa synnyin Herran perheeseen; lahjana sain jo uskon Jeeukseen, anteeksiantamuksen, siunauksen.

2. Jeesuksen luokse aina tuoda saan kaiken, mikä mieltäni painaa, pelottaa. Syntini Herralle voin tunnustaa. Anteeksianto mielen puhdistaa, verkoista kiusausten vapauttaa.

3. Jeesuksen luokse taivaan enkeli askeleeni jottaa ja suojaa kulkuni. Neuvoillaan Henki Pyhä opettaa, vaaroissa, murheissakin lohduttaa. Turvissa Herran saan näin vaeltaa.

4. Jeesuksen luokse kuljen taivaaseen. Puolestani Jeesus jo siellä rukoilee. Raamattu tiellä neuvoo, opastaa, taivaisten Isän kotiin johdattaa. Jeesuksen luona elän ainiaan.

PSALMIEN RUKOILEMINEN

WILLE HUUSKONEN

Lähetysshiippakunnan uuden virsi- ja rukouskirjan tarkoituksena on palvella sekä seurakunnan yhteistä hartaudenharjoitusta että kotien ja kunkin omaa hartauselämää. Vanha liha yrittää kaikin tavoin tehdä rukouksen ja hartauden harjoituksen nihkeäksi kristityllekin. Siksi toivon, että virsi- ja rukouskirja tarjoaisi yhden keinon huijata vanhaa Adamia ja se tarttuisi vahingossa käteen yöpöydältä omia aamurukouksia varten ja keittiöpöydältä perheen yhteisiä (vaikka kuinka lyhyitä) iltahartauksia varten.

PSALMIEN ERITYISASEMA

Rukouskirjaan on sisällytetty koko Psalmien kirja, koska se on Jumalan kansan vanhin ja paras rukouskirja. Kaikki sellainen rukous, laulu ja saarna, joka on sisällöltään Raamatun mukaista, on Jumalan sanaa sen laajassa merkityksessä ja toimii Pyhän Hengen työvälineenä.

Käsitys, että kirkossa pitäisi käyttää vain suoraan Raamatusta otettuja rukouksia ja lauluja, on väärä. Pyhä Henki inspiroi uskovia sukupolvesta toiseen ylistämään uusin tavoin Jumalan suuria töitä. Silti psalmien rukoilemisessa on tiettyjä etuja, jonka tähden niitä olisi syytä sisällyttää rukouselämäänsä. Psalmi ovat muuttumattomia. Ne eivät sisällä mitään kirjoittajan omia päähänpistoja ohi Pyhän Hengen antamien sanojen.

PSALMIEN PYHÄ VAIKEUS

Yksi syy, miksi kristityt ehkä voivat kokea psalmeihin tarttumisen vaikeaksi, lienee siinä, että ne sisältävät kohtia, joihin ei ole itsestään selvästi helppo yhtyä. Mutta oikeastaan juuri nämä kohdat ovat psalmien kirjan suurin rikkaus, koska Jumalan sana on se timantti, jota vasten meitä hiotaan, ja sen kuuluukin välillä tuntua

meistä vaikealta ja vieraalta – emmehän me vielä ole täydellisesti yhtyneet Kristukseen.

Otetaan esimerkiksi psalmi 119, jonka alkusanat saavat minut kananlihalle: ”Autuaat ne, joiden tie on nuhteeton, jotka Herran laissa vaeltavat!” Kuinka tuo sana sopii minuun? Ja samalla ristiriita psalmin ilmaisen Jumalan pyhyiden ja oman sydämeni välillä saa minut rukoilemaan: Herra, anna minulle se armo, että tämä sana voisi toteutua kohdallani.

Toinen esimerkki on rakastettu psalmi 139 ”Herra sinä tutkit minua ja tunnet minut”. Psalmin lopulla on yllättävä käänne, jonka monet ohittavat tätä psalmia lukiessaan: ”Herra, enkö minä vihaisi niitä, jotka sinua vihaavat, enkö inhoaisi niitä, jotka sinua vastustavat?” Ja kuitenkin tämä on se kohta, joka ohjaa sydämemme tutkimaan Jumalan kaikkivaltiutta ja pyhyttä. Älä anna, Herra, minun koskaan pitää halpana sinun sanaasi ja kunniaasi, vaan opeta minua vihaamaan sitä, mikä minussa on jumalantonta ja vastustaa sinua.

PSALMIT KOTONA

Rukouskirjan lopussa on kalenteri psalmien kirjan lukemiseksi läpi joka kuukausi. Jokapäiväisen rukouselämän kannalta voi kuitenkin olla hyödyllisempää opetella muutama psalmi huolella ja sitten vasta siirtyä lukemaan psalmien kirjaa lävitse tai ajoittaa intensiivisemmän lukemisen esimerkiksi adventin tai suuren paaston aikaan.

Hetkipalvelusten kohdalta löytyy lyhennettynä aamupsalmi 51 ja ilta-psalmi 91, joita voi käyttää kotihartauksissa vaikkapa sellaisenaan lyhyen rukouksen kera. Kaiken kaikkiaan rukouksessa on hyödyllisempää sanoa vähän ja ajatuksella kuin paljon, mutta kiiruhtaen niin, että suu puhuu yhtä ja sydän ajattelee toista. Erityisesti tämä koskee perheen yhteisiä hartauksia.

PSALMIT KIRKOSSA

Muinaisina aikoina ennen painettuja virsikirjoja psalmilaulu muodosti merkittävän osan jumalanpalvelusta. Ennen kuin kaikki seurakuntalaiset olivat saapuneet kirkkoon, laulettiin psalmi toisensa perään ja vähitellen tutut psalmi opittiin ulkoa.

Uskon, että rauhallisella ja hidastelemisella psalmirukouksella olisi annettavaa edelleen. Helposti nimitäin käy niin, että hienot virret ja tarkasti mietityt messurukoukset menevät ohi korvien, kun mieli on sidottu muihin asioihin.

Sydämen lämmittäminen rukousta varten vaatii aikaa. Usein on niin, että mitä kiireettömämmin ja levollisemmin yhteinen rukous tapahtuu, sitä joutuisammalta se tuntuu. Siksi mikäli seurakunta innostuu psalmien laulamisesta, rukouskirja tarjoaa mahdollisuuden laulaa koko pyhäpäivän psalmi pelkän merkityksen osuuden sijaan.

”DEN NYA SÅNGEN”, DEL I

≡ JAN BYGSTAD, BERGEN, NORGE ÖVERSÄTTNING FRÅN NORSKAN: JAN JOHANSSON

I många kristna sammanhang har det skett en genomgripande förändring på sångens och musikens område. Sångboken och psalmboken är på väg ut och ersätts av nya sånger som visas med overheadprojektor under församlingens möten och gudstjänster. Detta sker särskilt där många unga samlas, men har efterhand också trängt in i mer etablerade församlingar. I de senare är det i stor grad hänsynen till de unga som är avgörande. Man är rädd för att om man håller fast vid de gamla sångerna och psalmerna, så kommer de unga att hitta andra ställen där de trivs bättre. Tidvis kan man även möta detta som ett uttalat krav från enskilda ungdomar: ”Får vi inte som vi vill gå till andra ställen!”

Samtidigt är situationen den att flertalet unga kristna idag inte är förtrogna med ens de mest centrala psalmerna och sångerna i den evangelisk-lutherska traditionen. Från barnåar har de blivit upplärda med att de inte skall sjunga samma sånger som de vuxna. Ytliga barnsånger är det enda de flesta stiftar bekantskap med, och vad är då mer naturligt än att man fortsätter i samma spår när ungdomsåren kommer?

UNGDOMSPROFILER

Ungdomsprofilen – det att hänsynen till de ungas smak och behag tar över kontrollen i det kristna arbetet, har genomgripande betydelse.

För det första för att de vuxna – när de ger efter på detta område – ofta är styrda av fruktan, fruktan för att mista de unga. När man ser att andra ickelutherska riktningar appellerar till de unga, och att våra unga ansluter till sådana sammanhang, får man ”panik” och tänker att vi också måste öppna för moderna verksamhetsformer. Eller – som det heter så fint – ”möta de unga på deras egna premisser”.

För det andra ser vi att den musikaliska utvecklingen inom de flesta kristna organisationerna nu huvudsakligen styrs av unga. Det är (ofta pur)

unga musik- och ungdomssekreterare som är i ledningen, och många av dessa har sällan mer kristendoms- och bibelkunskap än en genomsnittlig bibelskoleelev. Bristerna i kristen mognad och insikt kompenseras emellertid ofta av stor iver och frimodighet: Man generar sig inte det minsta för att tala om för mogna och prövade kristna ”var skåpet skall stå”. Här måste vi säga: Man är inte kvalificerad att leda sången i Guds rikets sammanhang bara för att man är duktig på att spela piano och villig att ”vara med”. Kanske skulle de ansvariga inom kristet arbete börja överväga om de inte – när det skall tillsättas ny ungdomssekreterare – helst borde föredra äldre och mogna troende istället för den häftigaste och ivrigaste ungdom de kan få tag i?

För det tredje förefaller det som att den andliga utvecklingen i allt mindre grad styrs av de andliga ledarna, de som har herde- och läroansvar i organisationerna. Utan det är mer och mer de som leder ungdoms- och musikarbetet som sätter sin prägel på det uppväxande släktet. Dessa hämtar ytterst sällan inspiration från det klassiska evangelisk-lutherska arvet. Istället är det karismatiska och evangelikala rörelser, möten, böcker och skivor som bestämmer dagordningen. Där ”sker det något”, storslagna konferenser, väldig kyrkoväxt, mäktiga visioner och stora ord drar i de unga. Och oerfarna som de är, låter de sig också imponeras av allt detta. Så blir det gamla sammanhanget därhemma ohjälpligt efterblivet. Det framstår som så skröpligt och smått i jämförelse med allt detta flotta actionpräglade som kommer vällande.

I denna situation frestas de andligt ansvariga att tänka ett köttsligt ”om du inte kan övervinna dem, så förena dig med dem”. Så öppnar man dörren för denna nya andlighet med dess följesven – ”den nya sången” – vilket resulterar i att kristenliv och kristendomsuppfattning omformas ifrån grunden. För detta måste vi vara på det klara med: Den som styr över

sången och musiken i den kristna församlingen, styr också i stor grad över kristendomsuppfattningen.

”LOVSÅNG”

Något av det viktigaste i ”den nya sången” är att det skall vara ”lovsång”. Detta är så dominerande att hela sång- och musikstilen rätt och slätt kallas ”lovsång”. Att sjunga någon av de gamla psalmerna som t.ex. ”Himmelske Fader”, ”O att jag kunde min Jesus prisa” och ”Allena Gud i himmelrik” räknas per definition inte som lovsång enligt detta tänkesätt, fastän innehållet i dessa i sanning består av lovsång och tillbedjan. Ibland har man s.k. ”lovsångsteam” som skall leda församlingen. Dessa består i regel av en grupp musiker med rytm-instrument, samt försångare – vanligen några unga. Musikstilen är ofta softrock eller gospel, men på senare tid har vi även hört om hur både rap, heavy metal, house och techno också har fått plats.

Lovsången skall helst pågå en stund. Det är inte ovanligt att ”lovsången” upptar en halvtimme till tre kvart av mötet innan talaren släpps fram, medan talaren helst inte bör tala alls så länge. Undertecknad har själv upplevt att få besked av en församlingsledare om att begränsa mig till en halvtimme. ”Annars skulle han komma upp på talarstolen och stoppa mig”, sade han. Efter tal och bön så kommer vanligen en ny session med ”lovsång” som inte sällan kan vara ytterligare en halvtimme eller mer. Den plats man ger olika inslag under ett kristet möte, visar vilken värde man sätter på dem. Vad säger det som här har påpekats om vilket värde man sätter på förkunnelsen?

”Lovsången” som nu blir allt vanligare kommer först och främst från amerikanskt influerade karismatiska strömningar. Musiken kombinerar som regel två huvudelement: För det första en stark grad av sentimentalitet och för det andra varierande grader av rytmisk kraft. Sentimentaliteten spe-

lar på känslorna, och medför oftast att musiken får något ”billigt” över sig. Det rytmiska talar till kroppen och ”dansfoten”, och musiken blir därför ganska ”fysisk”. När sentimentalitet och rytmik kombineras på detta sätt, får man ett kraftigt suggestivt verk-ningsmedel: Musiken gör något med församlingen – oberoende av textens innehåll. Där skapas en stämning – en ”ande” om man så vill – som i stor utsträckning definierar församlingen man talar till. För egen del har jag vid ett par tillfällen upplevt denna ”ande” som så påträngande och obehaglig att det har varit svårt för mig att hålla det tal jag kallats till att hålla.

De här erfarenheterna tillsammans med en lång tid i Guds ords tjänst i olika sammanhang, har lett fram till följande slutsatser:

1. Den som bestämmer musiken i en församling, bestämmer också i stor utsträckning vilken ande som råder där.

2. Musiken i en kristen församling är en barometer på vilken slags spiritualitet man finner i det aktuella sammanhanget. Ställt lite på sin spets: En lutheran sjunger annorlunda än en pingstvän.

Om den första tesen är riktig, innebär det att sång och musik principiellt borde ligga under herde- och läroäm-betet i församlingarna. Andligt omog-na människor bör därför inte ha an-

svar för det musikaliska, även om de skulle vara aldrig så tekniskt duktiga när det gäller att spela och sjunga. Yt-lig behandling av sången och musiken är något man absolut måste undvika, just för att musik kan ha en så central betydelse.

Om den andra tesen är riktig, innebär det att ”den nya sången” i församlingarna är en indikator: Den visar att det pågår ett grundläggande skifte av kristendomstyp och kristendoms-uppfattning inom organisationerna. Evangelisk-luthersk kristendomsupp-fattning med dess öra för höjden och djupet i den bibliska uppenbarelsen och det kristna livet är på väg ut, för att ersättas av mer eller mindre ytliga karismatiska och evangelikalt-aktivis-tiska kristendomstyper. Det är ganska karakteristiskt för det som nu håller på att ske, att man inte är intresserad av teologi, utan bara av det pragma-tiska ”hur man skall göra”. Sannings-frågan avfärdas som besvärlig. Istället är det allt överskuggande problemet: ”Vad skall vi göra för att dra folk?” Den nya sången och musiken passar som hand i handske med detta. Den är ju skraddarsydd just med tanke på att göra kristet församlingsliv attrak-tivt. Av samma orsak är denna kristen-domstyp också fundamentalt anti-in-tellektuell. När man hänförd kan sluta ögonen och vaggas med i ”lovsången”, är kritiska frågor endast plågsamma.

Och man får snart höra: ”Du får inte vara så negativ!”

Det är i detta sammanhang tanke-väckande att läsa vad den kände engelske prästen Michael Green säger på OAS-rörelsens hemsida (www.oase.no). Han ger där goda råd om vad en församlingsledare bör göra för att få förnyelse i församlingen. Något av det viktigaste är att organisten måste lära sig att tycka om ny och frisk musik, för ”det är nästan omöjligt att få till förnyelse utan musik”. I linje med detta ser vi att de församlingar som upplever kyrkoväxt, bl.a. har det gemensamma draget att de har öppnat för ”den nya sången”. Teologiskt innebär emellertid M. Greens uttalande att musiken tar Den Helige Andes plats. Och just detta verkar vara ett huvud-problem bland dem som odlar denna typ av ”lovsång”. Ideologerna på detta område kan helt enkelt inte uttrycka sig starkt nog om lovsångsmu-sikens betydelse: ”Lovsången öppnar för Guds närvaro och kraft, ger seger i den andliga kampen, är ett andligt va-pen” osv. Musik och lovsång blir härigenom ett nådemedel, och intar där-med den plats som enligt evangelisk-luthersk tro tillkommer Ord och sakrament allena. Att organisationer och bibelskolor här står inför ett betydande teologiskt uppröjningsarbete om de fortsatt vill vara evangelisk-lutherska, torde vara klart.

LITURGISTA JA KEVYTTÄ MUSIIKKIA SAMASSA PAPPILASSA?

✍️ JANNE KOSKELA

”Minä en ymmärrä sinua. Olet ristiriitainen. Miten voit yhtä aikaa olla niin ”pop” ja kuitenkin tuollainen vanhanaikainen uskovainen pappi?” Näin pohdiskeli kerran eräs tuttava, kun satuimme samalle penkkiriville lentokoneessa. Hänen käsitekartalleen ei sopinut kitaroita rakentava ja kevyttä musiikkia harrastava tavallinen mies, joka on samalla liturgista jumalanpalvelusta ilman kitaroita ja bassoja johtava tunnustuksellinen luterilainen pappi.

Voivatko nämä kaksi maailmaa kuitenkin elää yhdessä miehessä? Uskallan väittää, että se on mahdollista.

Musiikki on ollut tärkeä osa elämäni pienestä pitäen. Äiti lauloi kuorossa ja minä lauloin mukana. Koulun kevätjuhlassa lauloin Lentäjän Poikaa ja joulujuhlassa Tiernapoikia. Yläasteiässä hankin huuliharpun ja lukion alkupuolella uskaltauduin kokeilemaan kitaraa. Siinä vaiheessa olin jo mukana seurakunnan nuortotoiminnassa, ja nuorten veisukirjan takaa löytyi sointukartta. Kaivoin kirjasta laulun, jossa oli vähiten sointuja, ja siitä se lähti.

osakesäästönsä sileäksi, ja sain oikean Martin D-28:n! Se näytti hyvältä, tuoksui hyvältä ja jyrisi rintaa vasten mahtavasti, kun soitti avoimen G-soinnun. Myöhemmin, taisi olla 2008, samainen vaimo rohkaisi minut Oulu-opiston kielisoitinrakennuskurssille. Pääsin itse tekemään hyvän kitaran. Ja toisen, kolmannen jne. Tällä hetkellä käsintehtyjen Kenoosis-kitaroiden sarjanumero on #14# ja ihan oikeatkin soittajat ovat hymy huulillaan niitä soitelleet.

Olin ehkä 15-vuotiaasta asti kirjoitellut lauluja ja joskus esittänytkin niitä. Kun Jari Kekäle pyysi minua mukaan yhtyeeseensä, pääsin harjoittelemaan toisten kanssa soittamista ja laulamista osana isompaa kokonaisuutta. Se oli hienoa ja opettavaista. Sain soittaa itseäni taitavampien kanssa, ja usein jätinkin salaa soittamatta sellaiset kohdat, jotka olivat liian hankalia.

Niiden omien laulujen levyttämistä olen suunnitellut ja haaveillut pian 15 vuotta. Vielä ei ole toteutustapa hahmotunut. Lapsiperheen budjetilla ei kustanneta levyjä, eikä vaimollakaan

Jossain vaiheessa opiskeluaikaa innostuin tosissani akustisesta kitarasta. Pohdin, mikä tekee hyvästä hyvän, ja miten sellaisen hyvän voisi saada, kun ne ovat kalliita? Vastauksenkin löysin: hyvä kitara rakennetaan huolella valitusta kokopuusta, ei vanerista tai laminaateista. Ja sellaisen sain menemällä naimisiin. Rakas vaimoni pisti lapsuuden

enää ole lapsuuden osakkeita takataskussa. Pari vuotta sitten löysin live-looppauksen. Siinä soittaja äänittää ja päälleäänittää omaa soittoaan livenä, suoraan lennosta ja sitten soittaa ja laulaa näiden syntyneiden silmukoiden (loop) päälle. Puolentoista vuoden aikana olen ladannut lauluistani loop-piversioita YouTubeen ja saanut näin hieman helpotettua oman musiikin julkaisupainetta, ja vieläpä ilmaiseksi!

Miten kaikki tämä sitten sopii tunnustuksellisen luterilaisen pastorin elämään? Hienosti! Musiikki kaikinensa on Jumalan suuri lahja, joka tuo iloa, lohtua ja järjestystä elämään. Leireillä, kastekodeissa ja kotiseuroissa virsien ja laulujen säestäminen kitaralla tuo jänteveyttä veisukseen, ja joskus raamattuopetuksen pointtia voi vielä alleviivata sopivalla laululla.

Kitaroiden rakentaminen ja soittaminen tuo omaan elämäni hyvän ja konkreettisen vastapainon työlle, joka on hyvin paljon istumista, lukemista ja kirjoittamista, ja jonka näkyviä tuloksia – jos Jumala suo – pääsee arvioimaan vasta iankaikkisuudessa. Toki joskus soisin, että osa siitä intohimosta, jolla veistän ebenpuusta kitaran tallaa, voisi tarttua myös teologiseen työskentelyyn...

Miksi sitten en tuo kitaroitani ja laulujani messuun? Siksi, että seurakunnan yhteinen jumalanpalvelus ei ole ensisijaisesti papin lauluesitysten, vaan yhteisen laulun paikka. Messussa haluan olla Jeesuksen puhemies, joka saarnaa ja johtaa liturgiaa, yhteistä rukousta, dynaamisessa vuoropuhelussa seurakunnan kanssa – en esiintyjä joka ”vetää keikan” ja ”yleisön” huomion itseensä. Jeesuksen pitää saada olla kaikessa keskellä, ja tämä toteutuu parhaiten klassisessa liturgiassa virsineen.

[Janne-pastorin soitinrakennusharrastusta voi ihmetellä osoitteessa <http://rakennetaankitara.blogspot.fi> ja musiikillisia pyrintöjä YouTube-palvelussa etsimällä kanavan Janne Koskela music.]

"Autuas sinä, joka uskoit! Herran sinulle antama lupaus on täyttyvä!" (Luuk. 1:45)

On lupauksia. Autokauppias lupaa hyvät kaupat. Vihkipari lupaa kestäväää rak-
kautta. Uudenvuodenaattona luvataan tipatonta tammikuuta tai tiputtaa kiloja.
Herätyskokouksessa nuori uskova lupaa rakastaa Jeesusta täydestä sydäimestään.
Joskus lupaukset pitävät, joskus eivät.

Sitten on toisenlaisia lupauksia.

On lupauksia niille opetuslapsille, joita omatunto syyttää.

Tulkaa minun luokseni, kaikki te työn ja kuormien uuvuttamat, niin minä an-
nan teille levon. Autuaita ovat murheelliset, he saavat lohdutuksen. En minä ole
tullut kutsumaan hurskaita, vaan syntisiä. Eivät terveet tarvitse parantajaa, vaan
sairaata.

On lupauksia niille, joita tulevaisuus ahdistaa.

Pyytäkää, niin teille annetaan. Jos teidän taivaallinen Isänne ruokkii tai-
vaan linnut ja pukee kedon ruohon, niin tottahan hän teistä huolehtii, te
vähäuskoiset!

On lupauksia kokoontuvalle seurakunnalle.

Missä kaksi tai kolme on koolla minun nimessäni, siellä minä olen heidän kes-
kellään. Minä olen teidän kanssanne kaikki päivät maailman loppuun asti. Ole
rohkealla mielellä, poikasi, sinun syntisi annetaan anteeksi. Joka syö minun liha-
ni ja juo minun vereni, pysyy minussa, ja minä pysyn hänessä.

On lupauksia opetuslapsille, jotka pelkäävät kohdata maailman.

Nouskaa, älkää pelätkö. Minulle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan
päällä. Minä teen teistä ihmisten kalastajia. Jos minun sanaani on kuultu, kuul-
laan myös teidän sanaanne. Joka elämänsä minun tähteni kadottaa, on sen löy-
tävä. Jokainen, joka minun nimeni tähden on luopunut talostaan, veljistään tai
sisaristaan, isästään, äidistään tai lapsistaan tai pelloistaan, saa satakertaisesti takai-
sin ja perii iankaikkisen elämän.

On lupauksia epäileville tuomareille.

Joka tahtoo noudattaa hänen tahtoaan, pääsee kyllä selville siitä, onko ope-
tukseni lähtöisin Jumalasta vai puhunko omiani.

On lupauksia opetuslapsille, jotka pelkäävät viimeistä tuomiota.

Tulkaa tänne, te Isäni siunaamat. Te saatte nyt periä valtakunnan, joka on ollut
valmiina teitä varten maailman luomisesta asti. Te saatte nähdä Ihmisen Pojan
istuvan Voiman oikealla puolella ja tulevan taivaan pilvien päällä. Minä tahdon
maksaa tälle viimeksi tulleele saman kuin sinulle.

Jeesuksen lupaukset ovat lopullisen varmoja. Parasta niissä on se, että hän lu-
paa ne sinulle.

Jussi Halonen

MUSIIKKI ON KUIN HENGITYSTÄ

☞ SAMULI SHIKAVIRTA

Miikkael Halosen pianonsoiton harrastus alkoi jo varhain. Ajasta iäisyyteen ennen Miikkaelin syntymää siirtynyt ”taivaan mummu” oli lahjoittanut kotiin pianon.

- Hänen ajatuksensa oli, että pianolla saa lapsenlapsi sitten soitella, Miikkael taustoittaa.

- Kuulemma pienenä työnsin syöttötuolin pianon eteen ja rupesin korva-kuulolta soittamaan virttä Lensi maahan enkeli.

Koulun alkaessa Miikkael aloitti pianonsoiton opinnot Keski-Pohjanmaan konservatoriossa. Musisoinnista tuli hänen intohimonsa.

- Innokkain ja vapautunein mielin olen aina soitellut. Minua ei ole koskaan tarvinnut pakottaa siihen, Miikkael tähdentää.

RISTINMERKKI, JA SORMET STEINWAYLLE

Miikkaelin musiikillinen lahjakkuus on koitunut siunaukseksi seurakunnalle. Vetelissä hän säästeli jumalanpalveluksia jo alle kymmenvuotiaana. Muutettuaan vanhempiensa Hannun ja Ullamaarian kanssa takaisin Helsinkiin hänen lahjansa eivät jääneet vakan alle myöskään Pyhän Markuksen seurakunnassa.

Syksystä 2010 lähtien Markuksen seurakuntaa onkin palvellut taitava teinikanttori-urkuri säännöllisesti parin viikon välein. Miikkael oli silloin 14-vuotias.

- Innostuin heti, että on hieno asia saada palvella Kristuksen seurakuntaa musiikin kautta, Miikkael kertoo

Eikö se kuitenkin ollut nuorukaisesta jännittävää ja vaativaakin?

- Ei minua kovasti jännittänyt. Oli turvallinen ympäristö. Rukouksella on saanut aina lähteä soittamaan messussa, niin kuin aina täälläkin teen ristinmerkin lämpiössä, ja sitten sormet Steinwaylle ja soittamaan!

ILOA VASTOINKÄYMISTEN KESKELLÄ

Haastattelun paikaksi on valittu Helsingin Musiikkitalo. Miikkael aloittaa lähipäivinä Sibelius-akatemiassa klassisen musiikin instrumenttiopinnot, pääaineena piano.

- Opiskelen musiikin maisteriksi asti ensin, ja katsotaan mitä sitten sen jälkeen. Varmaan seuraa jatko-opintoja, ehkä ulkomailla-kin, Miikkael tuumii.

- Ensisijaisesti tähtäimessä ovat pianopedagogin tehtävät. Sitten myös toivon, että voin jatkaa työtä seurakunnassa.

Miikkaelin elämässä on siis alkamassa tulevaisuudenhaaveiden toteuttamisen aika. Aina kaikki ei kuitenkaan ole ollut helppoa.

- On ollut monia sairasteluvaiheita ja vastoinkäymisiä elämässä. Silloinkin musiikki on ollut merkittävä voimainlähde. Pesäpallosta jouduin luopumaan joksikin aikaa, mutta musiikista ei ole koskaan tarvinnut luopua, Miikkael iloitsee.

- Henkilökohtaisesti musiikki on minulle kuin hengitystä. Sen kautta voi jäsentää omaa elämää. Musiikki antaa sellaista sanomatonta iloa ja vapautuneisuutta.

Kaikkein eniten Miikkaelia on kuitenkin kannatellut usko Jeesukseen.

- Sairaalan peti on kyllä tullut tuntuksi pienestä pitäen, mutta onneksi ei ole koskaan joutunut olemaan yksin, vaan on saanut olla Jeesuksen omana.

MUSIIKKI ILMENTÄÄ JUMALAN LUOMISTYÖTÄ

Miikkael on oivaltanut, kuinka tärkeä työkalu musiikki on, kun siihen yhdistyy Jumalan sana.

- Musiikki on Jumalan lahjaa. Sen merkitystä seurakunnassa kiteyttää hyvin käsitepari *laudatio Dei – recreatio cordis*: Jumalan ylistys ja ”mielen rakennus”. Osaltaan taidemusiikkikin

on Jumalan yleistä ilmoitusta. Se ilmentää hyvän Jumalan loppumatonta luomistytöä. Se vaikuttaa mieleen ja sydämeen vielä erityisellä tavalla, kun siihen liittyy Kristuksen sana.

Miten nuori aikuinen voi olla näin innoissaan taidemusiikista? Eivätkö nuoret pidä enemmän nykymusiikista ja halua sitä myös messuun?

- Ainakin minä tykkään perinteisestä kirkkomusiikista! En löytäisi siitä itsestään mitään estettä, mikseivät nuoret voisi viihtyä sen parissa. Se on tottumiskysymys.

- Jumala on kauniin järjestyksen Jumala, Miikkael kiteyttää.

Miikkael haluaa niin konsertoidessaan ja opettaessaan kuin kanttorina toimiessaankin palvella musiikilla lähimmäistä ja Jumalaa. Silti tärkeimpänä hän pitää sitä, miten Jumala palvelee musiikin kautta meitä.

- Kummassakin kutsumuksessa voi toimia Jumalan kunniaksi ja mielen rakennukseksi.